

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie skazanego **A. B.**
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 27 czerwca 2024 r.
zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego
z dnia 26 marca 2024 r., sygn. akt II WKK 17/23, II Ka 293/22
o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego od wyroku Sądu
Okręgowego w Krośnie z dnia 18 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 293/22

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez skazanego A. B. od wyroku Sądu Okręgowego w Krośnie z dnia 18 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 293/22– albowiem kasacja ta nie została sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego.

Zażalenie na powyższe zarządzenie złożył skazany, podnosząc, że wniesiona przez niego kasacja powinna zostać potraktowana jako „wniosek o zainicjowanie przez Sąd postępowania kasacyjnego z urzędu w związku z rażącymi uchybieniami z art. 439 § 1 pkt 10 KPK”. Zarzucił nadto, że w postępowaniu karnym ujawniły się również inne bezwzględne podstawy

odwoławcze z art. 439 § 1 k.p.k. W ocenie żalącego, rzeczywistym powodem odmowy przyjęcia kasacji są bliskie stosunki panujące pomiędzy sędziami orzekającymi w sądach krośnieńskich, jak też prokuratorami z tego obszaru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia słusznie odwołano się do art. 526 § 2 k.p.k., który wyraźnie zastrzega, że jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, to powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata, radcę prawnego albo radcę Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Kontrolnie wypada zauważyć, że w przedmiotowej sprawie wyznaczony obrońca z urzędu wydał opinię o braku podstaw do wniesienia kasacji (k.15 akt o sygn. II Ko 35/23). Skazany następnie wniósł osobiście sporządzoną i podpisaną kasację (pismo datowane na dzień 3 listopada 2023 r. – k. 366 akt o sygn. II K 158/22). W odpowiedzi na tę aktywność został on prawidłowo wezwany do usunięcia braku formalnego wniesionej kasacji, a to wobec niespełnienia wymogu przewidzianego w art. 526 § 2 k.p.k. Brak ten nie został przez skazanego w określonym terminie usunięty, stąd też zasadnie odmówiono przyjęcia sporządzonej przez niego kasacji.

Prawidłowości tej konkluzji nie zmienia przedstawione w zażaleniu stanowisko, że osobista kasacja skazanego powinna zostać odczytana jako wniosek o wszczęcie postępowania kasacyjnego z urzędu, ze względu na wystąpienie bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. Ogólnie rzecz ujmując, do uruchomienia postępowania kasacyjnego konieczne jest wniesienie – w terminie przewidzianym ustawą – środka procesowego (skargi) spełniającego wszystkie wymagania przewidziane w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego, w tym też określone w art. 526 § 2 k.p.k. Ustawodawca nie przewidział – jak ma to miejsce przy instytucji wznowienia postępowania (art. 542 § 1 k.p.k.) – możliwości zainicjowania postępowania kasacyjnego z urzędu, bez uprzedniego wywiedzenia stosowanej skargi (kasacji). Dopiero jej skuteczne wniesienie umożliwia zbadanie sprawy pod kątem zaistnienia uchybień przewidzianych w art. 439 § 1 k.p.k. i tę kontrolę sąd podejmuje „*niezależnie od*

granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia (...)”. Ten zaś środek procesowy w przedmiotowej sprawie nie został wniesiony, a pismo skazanego z dnia 3 listopada 2023 r. – jak już stwierdzono – nie spełnia wymogu przewidzianego w art. 526 § 2 k.p.k. Brak ten ma charakter obiektywny, stąd też nie sposób zaakceptować stanowiska skazanego, że na zaskarżone rozstrzygnięcie wpływ miały pozamerytoryczne kryteria.

W tym stanie rzeczy należało uznać zasadność zaskarżonego zarządzenia. Treść zażalenia świadczy o zupełnym braku zrozumienia przez skarżącego warunków determinujących dopuszczalność zainicjowania postępowania kasacyjnego. Wydanie odmiennej decyzji w omawianym przedmiocie byłoby oczywistym błędem i musiałoby skutkować pozostawieniem kasacji skazanego bez rozpoznania przez Sąd Najwyższy w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[ms]